

[Poul Hansen (Kalundborg).]

taget en bred plads i det sidste års debat. Rejst på grundlag af socialdemokratiets udførlige skitse i folkeforsikringskommissionen er folkepensionen blevet en folkesag, der har vakt stor interesse og tilslutning ikke alene hos tilhængerne af socialdemokratiet og det radikale venstre, men langt ind i de øvrige partiers rækker. Regeringen står derfor solidt, når den indbyder til bred parlamentarisk samling om reformens gennemførelse. De folkelige og formentlig også de politiske forudsætninger er tilstede, og jeg udtaler på min gruppes vegne det varme ønske, at kommissionen hurtigt vil få skabt klarhed over de praktiske forudsætninger, så vi også i dette ting kan skride til værket. Jeg føjer til, at det for os er en selvfølgelig ting, at invalidernes og de enligstillede kvinders forhold behandles i samme sammenhæng. Vi er tilfredse med, at regeringen i erkendelse af, at reformens endelige forberedelse nødvendigvis må tage nogen tid, vil foreslå et særligt tillæg til de nuværende alders- og invaliderentemodtagere.

Til den sociale trygheds problemkompleks hører også boligspørgsmålet. Det er efter min mening en af de grimme skønhedspletter ved det Arne Sørensen'ske frugtbare lavland, at vi fremdeles har en dobbelt bolignød at trækkes med, nemlig dels simpelthen manglen på boliger, dels de usunde og dårlige lejligheder i de saneringsmodne bykvarterer. Forøvrigt findes der også i landdistrikterne adskillige boliger, der forlængst burde have været kasseret. Jeg tror, det vil vise sig heldigt, at disse anliggender igen er henlagt til den nuværende højtærede indenrigs- og boligminister. Vi nærer store forventninger til hans indsats, og vi glæder os over, at regeringen har til hensigt at bevare og udbygge den socialpolitiske målsætning ved behandlingen af boligstøtte- og lejelovgivningen.

Jeg går derefter over til spørgsmålet om den økonomiske udligning. I „Vejen til fremskridt“ opstilles en ligeligere indkomst- og formuefordeling som mål. Vi drømmer ikke om en fuldstændig lighed. Den særlige indsats og den særlige dygtighed, hvadenten den udfolder sig i en ledende stilling i det private erhvervsliv eller på anden måde, må også have krav på særlig aflønning. Vi vil heller ikke bestride, at Danmark er blandt

de lande, hvor udligningen er nået længst. Men endnu findes der altfor megen ulighed i samfundet.

Vi kan blot kaste et blik på statistikken over indkomst- og formueansættelserne for skatteåret 1952—53, så får vi det bekræftet. Statistikken omfatter 2 097 000 personer. Heraf har halvdelen — halvdelen — en skattepligtig indtægt på under 5 000 kr., nemlig tilsammen 2 800 mill. kr. ud af en samlet skattepligtig indtægtsmasse på 12,4 milliarder. Det giver for disse vore dårligst stillede medborgere en gennemsnitlig indkomst i 1951 på mellem 2 700 og 2 800 kr. Selvom der skal fraregnes et stort antal aldersrentemodtagere, et stort antal unge i forskellige erhverv og andre, hvis forsørgerbyrder er ringe, bliver dog tilbage, at nogle hundrede tusinde familieforsørgerere er henvist til at klare sig med en årlig indtægt på mindre end 5 000 kr. Vi ved alle, hvad dette vil sige. På den anden side har 11 500 medborgere en skattepligtig indtægt på mere end 30 000 kr., ialt 648 mill. kr., svarende til en gennemsnitlig skattepligtig indkomst på 56 000 kr. — d. v. s. en faktisk indkomst på op imod 100 000 kr. Der er altså store indkomstmæssige forskelle.

Endnu grellere bliver billedet, hvis vi ser på formuefordelingen. 42 pct. af befolkningen har overhovedet ingen formue, medens de knap 2 pct., som ejer formuer på over 100 000 kr., lægger beslag på 38 pct. af den samlede private formuemasse.

Sammenholder vi disse tal med udviklingen i vore direkte skatter, der har betydet en forholdsvis stærk forøgelse af skattebyrden for de jævne og mellemstore indkomster, står det efter vor mening helt klart, at den kommende skattereform ikke kan indskrænkes til en forenkling og nogle mindre forbedringer. Selve byrdefordelingen må omlægges. Den centrale del af socialdemokratiets ønsker til en skattereform har fundet udtryk på følgende måde i „Vejen til fremskridt“:

„Fordelingen af skatterne må gøres mere ligelig og retfærdig ved en indgående og ensartet kontrol med selvangivelserne og ved en ændring af skattefradragsreglen, der nu favoriserer de store indkomster på bekostning af de mindre.

Grænsen for indkomstskattepligtens indtræden må hæves og indkomstsatten ned sættes for de små og middelstore indkom-